

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Oszályozás

Tárgy

792

Hely

Idő

"1921"

Személy

Szerző:

Cím: Főlvételi vizsga a színművészeti akadémián

Forrás:

Szózat

Bp.
(Hely)

1921. 9. 13

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Főlvételi vizsga a színművészeti akadémián

Délután 3 óra. Az előszoba tele zszibongó, hangos ifjúsággal. A lányok a legutolsó pesti dívat szerint öltözve, a fiúk legtöbbször homlokba-csapzott lobogó hajjal, a „tehetség“ néma önrzétével az arcukon. A külsőségeket már elmagmolták a vágyva sóvárgott pályához, a többi mellékes dolog, tehetség, rátermettség fölött majd odabenn dönt a nagyhatalom, rettegett bizottság. Az ajtón Hamlet színészti parancsolata. Izzó szemek tapadnak a pirosiniciálás sorokra:

„Szavald a beszédet, kérlek.

Amint én eitem előtted: Lebegve a nyelvben.“

Egy kis szöke lány, akinek a kezében magasabb szám, résztvevőn megkérdezi: az ajtóhoz lapulól-es számút:

— Drukkol, drágám?

— Dehogyl! — mondja fölényesen az i-es és a fogai úgy vacognak, mint az óraketyegés — én egváitalán nem félek! Tehetségem van, azt tudom! — szól és elbiggyedt ajakkal tovább vacog a rideg, bezárt ajtó előtt.

Végre nyílik az ajtó. Az i-est beeresztik. Most már a kettes — fiu — sóhaját egy nagyon mélyet és reszketőset. Mélyzengésű hangján arról beszél nekem, hogy ő föltétlenül tehetséges, ha nem veszik föl, annak „más oka“ van. Ábrányitól „Keresem az Istent“ és Petőfitől „Sorshuzás előtt“ — őt szavaltta odabenn, olyan csengő, erős hangon, hogy kihallom. A nagybajuszu akadémiáj pedellus, aki az ajtó előtt áll, befelé bök a fejével:

— No, ezt tán fölveszik!

Egy cinikus, koraérett arcu, nyurga gyerek közbeszól:

— Hegedüst annak idején kidobták az akadémiáról, mégis, mi lett belőle? Hm!

No, kérem!

Ez egy kicsit enyhíti a drukk izzalmait. E

végre, ha itt nem veszik föl az embert, az se olyan nagy baj! A tehetség... Az a Hegedüs is... Na ja! Egy banktisztviselő kibontott hajju, szöke leánnyal jön.

— „A hor“ — ban egy mükedvelőelőadáson Esztert játszotiam! — csicsergi kedves-önrzetiesen.

— De ugy — szól közbe az apja —, hogy becsületére vált volna akármelyik színész nőnek!...

Ó, szent szülői büszkeség!

Az ablakmélyedésben egy pár fiatal fiu — nagyon magas sorszámuk lehet — nyugodtan kritizálgatják a pesti színészeket:

— No, a Törzs se mindig jó! Tudod, kérlek, neki már nem érdemes „dolgozni“. Szépen „begyűtt“ a gverek!

És sóhajtanak egy mélyet a bezárt ajtó felé, amelyik mögött egy kis pirosarcu szökeség most csicsergi el a „Falusi kislány Pesten“-t. Mintha azt a rettenő utat méregetnék, ami ettől az ajtótól a sóvárgó „begyűtt“ szöög vezet.

A levizsgázottaknak 5 óráig kell várniok, akkor hirdetik ki az eredményt. Egy türelmetlen, izzó temperamentumu ifjúból kitör a nyugtalanság:

— Ha nem vesznek föl, kiállok a marhavásár-térre, ott szavalom el a „Keresem az Istent“ és a népet kérdem meg, hogy van-e tehetségem? Remélem, hogy nem kerül erre a sor! — és a kezét végighuzza fekete sörényén, villámzó szemekkel néz a bezárt ajtóra.

Egy izgatott fiatalember ront be az ajtón, lihegve fuldoklik belőle a kérdés:

— Hányas szám van odabenn?

A harcshabajuszu szöga hideg tekintettel lehűt a lázas fiut:

— Tizenhárom!

— Tyül! Te jau Isien! Én vagyok a tizenkilences! Apám, mi lesz velem! Egy szót se tudok ebből!

a versből...

Kitergeti maga elé a verset. Hadar néhány sorl, most már mindenki őt figyeli. Kedves bőbeszédűséggel elmondja, hogy délelőtt mozipróbán volt, egy szót sem tud, közben hadarja a verset, remek arcjátékkal mutatja a drukkoló ifjúságot határozott színésztehetség! Végre beeresztik a terembe. Az ajtóból még odaszörja a harcshabajuszu kherubnak:

— Ha fölvesznek, iszunk, öreg!

Most már hangos kacagásra fakad az egész terem. Én magam is drukkolok ezért a fölső-

humoru gyerekért, félájultan, nagyot fujva zuhan ki a teremből:

— Örökt bukás! — lihegi olyan komikus arccal, hogy az embernek könnyek szöknek a szemébe a nevetéstől.

De a legnagyobb hatás most következik. Sorban bemutatja a bizottság tagjait, hogy hogyan néztek rá, mialatt szavalt.

— Így nézett a Petthes, így mosolygott a Csillag Teréz, így a Császár, így a Sebestyén Károly! ... és én csak szavaltam — szavaltam ... és most itt vagyok!

Belenuarkol a hajába, olyan grimászokat vág, hogy az ember legjobban szeretne bemenni a bizottság elé és kegyelmet könyörögni Kárpáti Tibor számára.

Este öt órakor kihirdetik az eredményt. Nyolc leányt és két fiut vettek föl. Kárpáti Tiborra nincs szüksége a magyar színművészetnek!

Lesújtó tudat! Urak, kegyelmet kérünk Kárpáti Tibor számára!